

VIETNAM BULLETIN

'VIETKONG-
TERREUR'

100 CT

tweede jaargang, nr. 24, 27 april 1968

Verschijnt om de 14 dagen
 Redactie: Jan Boonstra
 M. van Dullemen
 W. de Graaff
 Benno Groeneveld
 Tineke Nijenhuis
 Queenie Stevens

Redactie/administratieadres:
 Vietnam Bulletin, p/a ASVA
 Weesperstraat 51, Amsterdam
 Gironummer 1 28 11 98, tnv Vietnam Bulletin
 Abonnement f 5,- per half jaar, met stilzwij-
 gende verlenging. Buitenland f 7,- per half
 jaar. Los nr f 0,50

HET GEBRUIK VAN NAPALM, GIFGAS EN ANDERE WAPENEN VAN MASSALE VERNIE- TIGING (II)

door John Takman, Stockholm

Vervolg van de "working paper", gebaseerd op Amerikaanse persverslagen, uitgebracht op de internationale conferentie in Stockholm van 6 tot 9 juli 1967 door de Zweedse arts John Takman. Het eerste deel van dit artikel verscheen in VB II, nr 21, dd. 16-3-1968.

Gifgas

Elinor Langer gaf in het eerste van haar twee artikelen over de chemische en biologische oorlogvoering in het blad Science, een overzicht van de campagne, die de chemische afdeling van het Amerikaanse leger al een tiental jaren voert ten gunste van het gebruik van biologische en chemische wapens:

"De chemische afdeling had een boodschap, die het vanaf de eerste wereldoorlog steeds herhaald heeft, namelijk, dat zijn middelen ongewoon humaan waren, maar niemand kocht ze. De afdeling bestond van afval van het algemene budget, gewoonlijk een 35 miljoen dollar per jaar. Zeer actieve steun werd gegeven door de "Armed Forces Chemical Association", een groep militairen en industriëlen gesteund door chemische concerns en zich toeleggend op de wetenschappelijke en industriële voorbereiding voor de gemeenschappelijke verdediging op het gebied van de chemische, biologische, radiologische en aanverwante technologie, algemeen bekend onder de naam chemicaliën. In 1959 nam de chemische afdeling van het leger de zaak in eigen hand en begon een groots opgezette publiciteitscampagne bekend onder de naam "Operatie Blauwe Luchten". Het was een tijd, waarin men gefascineerd was door de mogelijkheden van "uitschakelende" wapens, psychochemische middelen in het bijzonder. Wat de chemische afdeling adverteerde was, als we de meer dodelijke producten buiten beschouwing laten, - in artikelen, redes, lezingen, forums en verklaringen voor het Congress - "oorlog zonder dood". Binnen korte tijd werd de hoop van de afdeling voor uitbreiding ondersteund door een scala van buitenstaanders, van het Amerikaanse genootschap voor scheikunde tot de "kamercommissie" voor wetenschap en astronautica.

Binnen de nucleaire patstelling van de grote mogendheden kwam een nieuwe bezinning op de manier, waarop de Verenigde Staten zijn oorlog tegen kleine landen zou voeren en chemische en biologische oorlogvoering (CBO) was een van de programma's, die voordeel trokken uit deze bezinning.

Men droomde over slagen waarbij hele bevolkingen in slaap zouden vallen terwijl zij gevangen genomen werden en dit was een geruststellend alternatief voor de bekende domme vernietigingskracht van atoomwapens en dit hielp ook bij het bestigen van het 'image' van CBO. Het feit, dat de CBO relatief goedkoper was speelde ook een rol.

Tegen 1961 was CBO uit het verdomhoekje en een uitgebreid programma voor het verbeteren van het vermogen van de VS op dit gebied was begonnen." (Science, 13 januari 1967)

De campagne om CBO aanvaardbaar te maken werd door verantwoordelijke wetenschapsmensen afgekeurd op de vijfde Pugwash conferentie in 1959. Op deze conferentie waren ook geleerden uit de Verenigde Staten en de Sovjet Unie aanwezig. In hun verklaring aangaande chemische en biologische oorlogvoering (opgenomen in het "Bulletin of the Atomic Scientists" van oktober 1959) doen zij de aanbeveling, dat elk land officiële en geheime controle van de research op dit terrein moet opgeven en dat een algemene internationale overeenkomst gesloten moet worden om het gebruik van deze wapens te verbieden. Maar het Amerikaanse militair-industrieel complex verhevigde zijn campagne om vooroordelen tegen dit soort oorlogvoering weg te nemen. In een speciale cursus voor journalisten zou kolonel Joseph C. Prentice, de cursusleider, gezegd hebben: "Ik ben enthousiast over biologische en che-

mische oorlogsvoering. In vind het fantastisch spul. Het is humaner dan al het andere dat we hebben." (The Nation, 10 september 1960). Geleerden hebben gewaarschuwd tegen de mooie praatjes over "gewoon traangas" en "ongevaarlijke, 'uitschakelende' middelen", omdat ze heel goed weten, dat het "waarschijnlijker (is), dat de militairen de meest effectieve en dus de meest dodelijke zullen kiezen". (Victor M. Sidel en Robert M. Goldwyn, "Chemische en biologische wapens, een eerste inleiding", New England Journal of Medicine, 1966, vol. 274, pag. 21-27). In zijn verschrikkelijk cynische boek "De wapens van morgen" (Tomorrow's Weapons, McGraw-Hill, New York 1964) bepleit Brigade Generaal b.d. J.H. Rotschild het gebruik van alle denkbare biologische en chemische wapens. Verder lanceert hij de ideologie, dat de Amerikaanse troepen zich niet moeten bekommeren om het lot van de burgers. In een artikel in Science and Mechanics, (april 1966) past brigade generaal Rotschild zijn voorstel uitdrukkelijk toe op het strijdtoneel in Vietnam:

"Traangas en andere niet dodelijke chemicaliën worden nu op grote schaal en als iets heel gewoons gebruikt door de Amerikaanse en Zuidvietnamese troepen tegen de Vietcong. De reacties op de eerste rapporten van het gebruik ervan waren emotie en afkeer. Een dergelijke verkeerd voorgelichte oppositie kent geen rede of logica. Zeker is er geen vergelijking op humanitaire gronden tussen een gas, dat zijn slachtoffers verlamt en napalm, dat zijn slachtoffers levend verbrandt.

. Ik kan moeilijk inzien waarom we niet alle wapens gebruiken, die ons belangrijk voordeel zouden kunnen opleveren.

Ik geloof niet, dat we het gebruik van dodelijke chemische middelen of bacteriologische wapens niet zouden moeten overwegen.

Als we vijandelijke gebieden binnen moeten trekken, waarom zouden we dan alleen bommen en andere zware explosieven moeten gebruiken, die inefficiënt en blindelings doden? Dodelijk gas zou veel meer het vuur op onze troepen verminderen. Het zou kunnen door- dringen in tunnels waar we anders niet bij kunnen."

"Ik dood alleen maar mensen en ik red levens."

". zijn wettelijke en morele verantwoordelijkheid voor deze moorden is in geen enkel opzicht minder dan de verantwoordelijkheid van de man, die deze mensen eigenhandig de gaskamer heeft binnengebracht.

Dit hof veroordeelt Adolf Eichman ter dood wegens de misdaden tegen het Joodse volk, de misdaden tegen de mensheid en de oorlogsmisdaden waaraan hij schuldig bevonden is."

Doodstraf uitgesproken over Adolf Eichman in Jeruzalem op 15 december 1961 door de voorzitter van het speciale Israelische gerechtshof rechter Moshe Landau.

De meeste Amerikaanse officieren hier zijn er van overtuigd, dat gas "de levens van Vietcong guerilla's, de burgers die soms de tunnels met hen delen en de Amerikaanse soldaten zullen sparen." Charles Mohr uit Saigon in de New York Times 9-10 oktober 1965. Generaal James F. Hollingsworth van de Amerikaanse "Big Red 1" divisie drukte het anders uit. "Ik dood alleen maar mensen en ik red levens", volgens Nicholas Tomalin in de Sunday Times (5 juni 1966). Tomalin vergezelde de generaal in zijn privé UH 18 heli-copter op een

ADVERTENTIEFONDS

We ontvingen de volgende giften:

R. t. H. te H.: f 25, --; J. R. te U.: f 25, --; C. F. v D te R.: f 10, --; J. F. t. K. te H.: f 5, --; F. E. te G.: f 3, --; W. v. N. te A.: f 10, --; d. S-R te A.: f 5, --.

Totaal twaalfde verantwoording f 83, -- Alle goede gevers worden hartelijk bedankt. Verdere giften blijven van harte welkom. Ons gironummer is 1281198 ten name van Vietnam Bulletin, onder vermelding ADVERTENTIEFONDS

vlucht langs de wegen 13 en 16, die vanaf Saigon naar het noorden lopen in de richting van de stad Phuoc Vinh. Enkele uittreksels uit zijn artikel geven een weerzinwekkend beeld van de mentaliteit van een van de hoogste commandanten van het Amerikaanse expeditie-leger in Vietnam:

"We cirkelen nu boven een huisje gemaakt van droog riet. Het eerste salvo snijdt het dak open, verandert een muur in een hoopje rondvliegend stro en een erf vol kippen in een erf vol uitgerukte veren.

'Rang, pang, pang' schreeuwt de generaal. Hij gebruikt nu semi-automatisch vuur, de karabijn schokt in zijn handen.

'Gasbom'

Luitenant Gillman houdt zijn bus buiten de deur. Wanneer de piloot een schreeuw geeft, laat hij 'm vallen. Een witte wolk spreidt zich zeker 100 meter uit over het bos en wordt door de wind verder verspreid. . . .

De tweede gasbom explodeert precies waar het moet, naast het huis, en overdekt het met damp.

'Daarbinnen leeft niets meer', zegt de generaal, 'of ze zouden wel aan 't rennen zijn. Gunst, daar heb je er een'.

Voor het eerst zie ik nu ook de rennende figuur, gekleed in een zwarte pyama, die over het erf sprint naar een groepje bomen. Hij heeft geen hoed en geen schoenen.

'Mik op de bomen'.

We cirkelen vijf keer. Takken vallen van de boom, de stam is gehuld in opvliegend stof en lichtspoor munitie. Gillman en de generaal schieten nu naast elkaar staande vanuit het deurgat. Gillman biedt me zijn geweer aan. Nee, dank U.

Dan komt een man van de boom vandaan rennen. In elke hand heeft hij een bloedrode vlag, die hij wanhopig boven zijn hoofd zwaait.

'Dat is zeker een Cong' roept de generaal triomfantelijk en hij grijpt met één handige beweging het korte zwarte haar van de man en rukt hem aan boord. De gevangene valt over luitenant Gillman heen in de stoel naast me.

De rode vlaggen, die ik vanuit de lucht had gezien zijn zijn handen, helemaal bedekt met bloed. Bloed komt onder zijn shirt vandaan en stroomt over zijn broek.

We zijn nu weer veilig en wel in de lucht. Onze gevangene kan niet veel meer dan 16 jaar oud zijn. Hij reikt ongeveer tot het naamstrookje - Hollingsworth - op de borst van de generaal. Hij is verdoofd, heeft een shock, hij kijkt kalm eerst naar de generaal, dan naar de luitenant, dan naar mij. Hij lijkt op een klein, benig roofdiertje. Ik moet mijn hand stevig tegen zijn rug gedrukt houden om hem recht op te houden.

'Roep de basis op en zeg, dat we een ambulance nodig hebben. Zorg, dat de officier van de inlichtingendienst er is met een camera. Ik wil dit communistische schooiertje levend terugbrengen. Blijf nog maar even leven, tot we met je gesproken hebben, jochie. ' . . . Die avond ontbiedt de generaal me in zijn kantoor om me te vertellen, dat de gevangene een arm geamputeerd is en dat hij nu in handen is van de Vietnamese autoriteiten zoals voorgeschreven.

. . . . 'Dit is een nieuw soort oorlog, beweeglijk, zich vlug verplaatsend. Wij generaals moeten terplaatse zijn om onze troepen leiding te geven. De heli-copter geeft de strijd een nieuwe dimensie. Er is geen betere vechtmethode dan er op uit gaan om VC's te schieten. En d'r gaat niets boven Cong schieten. No, sir.'

"Overgeleverd aan de Vietnamese autoriteiten zoals voorgeschreven" heeft een betekenis, die voor deze jonge gevangene en alle andere gevangenen in de bezette gebieden van Zuid-Vietnam, nog onheilspellender is dan hetgeen ze al meegemaakt hebben. Enige tijd na de internationale protesten tegen het gebruik van gas in het voorjaar van 1965 werd beweerd, dat de Amerikaanse troepen (maar niet de troepen van de junta in Saigon) het officiële bevel uit Washington hadden gekregen het niet te gebruiken. Maar in de New York Times van 6 oktober 1965 werd bericht, dat generaal William C. Westmoreland, de Amerikaanse opperbevelhebber in Vietnam, opnieuw "vergunning had gekregen om in militaire operaties traangas te gebruiken als het levens zou redden" en dat "traangas bijna als een gewone dagelijkse routine gebruikt zal worden."

Zolang het massale gebruik van gas en nieuwe methoden om het toe te passen enige nieuws-waarde hadden, was er wat informatie over te krijgen uit persberichten vanuit Saigon. Twee nieuwe technieken werden gebruikt: het maken van reusachtige gaskamers door grote gebieden te bestrooien met gas in poedervorm, dat verscheidene dagen doorwerkt, en de één-

twee methode: eerst gas om de mensen uit hun schuilplaatsen te drijven en dan zogeheten tapijt-bombardementen.

Een bericht uit Saigon in de New York Times (22 februari 1966):

"B-52 bommenwerpers hebben vandaag een klein jungle-gebied met tonnen bommen bestookt. In dit gebied bij de centrale kust ten noorden van Saigon vechten geregelde troepen van de Vietcong al vier dagen met soldaten van de First Cavalry Division (airmobile). Aldus militaire zegslieden. . . .

"Vóór de aanval van de B-52's was de streek grondig bewerkt met traangas, uitgeworpen door heli-copters in honderden gasgranaten. De B-52's bombardeerden vervolgens de jungle in twee aanvalsgolven van elk drie vliegtuigen. Volgens rapporten werd ongeveer 85 procent van het doelgebied met dit "tapijt" bestreken."

Een militaire zegsman vertelde de pers in Saigon, dat "een groot traangas-bombardement" was uitgevoerd bij de Cambodjaanse grens.

De New York Times van 11 mei 1966 bericht:

"Hij zei, dat mannen van de Eerste Infanterie Divisie, uitgerust met gasmasker, het gebied (ongeveer 70 mijl ten noordwesten van hier) grondig hadden doorzocht enkele uren nadat drie Chinook heli-copters 3600 kilo traangas hadden afgeworpen boven het gebied. Het bombardement was één van de grootste van de oorlog.

"Voor de eerste keer werd het gas (in poedervorm) afgeworpen in vaten van elk 40 kilo. Deze vaten waren voorzien van ontstekingsmechanismen, zo afgesteld, dat ze 25 seconden nadat ze uitgeworpen waren zouden ontploffen.

"Majoor William G. Dismore, de chemische officier van de divisie, zei, dat het bombardement een experiment was en dat hij, hoewel er geen vijandelijke soldaten waren gedood of gevangen genomen, het toch als een succes beschouwde.

"Majoor Dismore zei, dat de Eerste Divisie waarschijnlijk op dezelfde manier traangas zou gebruiken tegen een flinke troepenconcentratie.

"Wanneer de eerste dichte wolken gevormd zijn door de ontploffende vaten traangas, vallen kristallen van het middel op het gebladerte en blijven soms tot een week werkzaam. Als ze aangeraakt worden, bv. door de voet van een soldaat, produceren ze hetzelfde prikkelende gas als eerder uit de wolken kwam.

Na het bombardement op donderdag rolde de initiale wolkenformatie over het land en dwong de mannen in een hoofdkwartier dat vier mijl verder lag hun gasmaskers op te zetten."

In deze passage wordt niet gesproken over de burgerbevolking, net zomin als dat gebeurt in andere berichten. De Vietnamezen, die toevallig in deze enorme gaskamer waren hadden waarschijnlijk geen gasmaskers en ze hadden zeker niet (zoals de "chemische officier" Dismore en zijn mannen) heli-copters om aan deze Amerikaanse variant van Auschwitz en Zyklon B te ontsnappen.

Deze aanvullende informatie wordt verschaft door een lijst van gasaanvallen in de Vietnam Courier (16 mei 1966), waaronder het incident waarbij korporaal Bowtell omkwam:

MARTIN LUTHER KING EN VIETNAM

Het Vietnam Bulletin heeft enige tijd geleden een nummer uitgegeven, waarin de mening van de negerleider Martin Luther King over Vietnam, neergelegd in een redevoering in de River Side Church te New York, is opgenomen. Het nummer is nog te verkrijgen door storting van f 0,55 op postgiro 1281198 t.n.v. Vietnam Bulletin, Amsterdam, onder vermelding: "King en Vietnam".

Overzicht van de nog verkrijgbare nummers: eerste jaargang: 9, 12 t/m 20 en 26; tweede jaargang: 1, 2, 6, 7, 9, 11, 14 t/m 16, 18 t/m 23. Bestelling door overmaking van 40 cent per nummer voor de nummers t/m tweede jaargang nr. 7 en 50 cent per nummer voor de daarna verschenen nummers, met uitzondering van VB II, nr. 23, die f 1,-- kost. Aub ook verzendkosten overmaken: (20 cent voor 3 exemplaren; 4 t/m 8 exemplaren 40 cent; 9 t/m 16 exemplaren 60 cent; meer dan 16 exemplaren 1 gulden.

"Van 8 tot 15 januari 1966 werd sterk gas gepompt in de schuilplaatsen van Bau Trai en Hau Nghia (provincie Cholon) door 1000 Amerikaanse, Australische en Nieuwzeelandse soldaten. Het gas was zo dicht, dat het een paar dagen bleef hangen en een 100 mensen doodde, voor het grootste gedeelte oude mensen en kinderen. Eén Australiër kwam om en zes andere deelnemers aan de aanval werden ernstig vergiftigd."

"In de laatste twee dagen van februari 1966 werden 11 dorpjes in de Binh Dinh provincie aangevallen door Amerikaanse en Koreaanse soldaten. De aanvallers gooiden gasgranaten in schuilplaatsen om de vluchtelingen naar buiten te krijgen en dreven ze daarna met bajonetten huizen binnen die ze vervolgens in brand staken. Als gevolg hiervan kwamen 288 personen om, waarvan 137 vrouwen, 60 oude mensen en 76 kinderen."

Als commentaar op de aanval met 3600 kilo gaspoeder schreef Dr. Theodor Rosebury (professor in de bacteriologie aan de universiteit van Washington in St. Louis, en destijds hoofd van het luchtmacht-project voor bacteriologische oorlogsvoering in Camp Detrick, 1943-1945) het volgende in de National Guardian van 4 juni 1966:

"Maar zij allen (de Vietnamezen) met inbegrip van de communisten, zijn mensen, geen gedierte. Geen wet, principe, regel of excuus kan rechtvaardigen dat we ze uitroeien. De waanzin waarin we gewikkeld zijn of die we door laten gaan, al was het maar door ons stil te houden en van niets te weten (zoals het Duitse volk deed toen de neuzen van de kinderen hen vertelden wat er in de crematoria gebeurde) zal, hoe zeer het de Vietnamezen schaadt, onszelf op de lange duur meer schaden. De Vietnamezen die overblijven, als er Vietnamezen overblijven, zullen hun menselijkheid behouden hebben. Wij zullen onze menselijkheid hebben verloren."

"Onkruid bestrijders"

"... onder volkenmoord wordt verstaan een van de volgende handelingen, begaan met het oogmerk een nationale, etnische groep geheel of gedeeltelijk te vernietigen, met name:

- (a) Het doden van leden van de groep;
- (b) Ernstig lichamelijk of geestelijk letsel toebrengen aan leden van de groep;
- (c) Opzettelijk aan de groep levensomstandigheden opdringen, die er op berekend zijn de gehele of gedeeltelijke vernietiging ervan te veroorzaken;...."

Conventie aangaande de voorkoming en bestraffing van de misdaad volkenmoord (9 december 1948).

Na een van zijn bezoeken aan Vietnam schreef Bernard Fall (decembernummer 1965):

"In Azië is de plantengroei altijd weelderig, maar als je nu over bepaalde delen van Vietnam vliegt zie je de dode aarde van de streken die met opzet werden bespoten en de plaatsen die per ongeluk ontbladerd werden. Ben Cat, een grote plantage bij Saigon werd per ongeluk bijna volledig verwoest; 1500 ha werden veranderd in een tropisch winterbos.... Een katholiek vluchtelingendorp, Honai, aan hoofdweg no. 1 in Zuid-Vietnam... werd per ongeluk bestrooid. Alle vruchtenbomen gingen dood. Vliegtuigen van de United States Air Force waren de jungle langs hoofdweg no. 1 aan het bestrooien, maar de wind draaide en blies de dodelijke nevel naar de dorpen. Als opperste ironie staat het oerwoud op de achtergrond in volle bloei en zijn de dorpen kaal.

"Toen ik er was waren de dorpsbewoners de bomen aan het omhakken. Het enige wat ze nog konden doen was de overblijfselen van hun dode vruchtenbomen in Saigon te verkopen als brandhout."

In 1961 begon het uitstrooien van "onkruidbestrijdingsmiddelen" door Amerikaanse vliegtuigen in Zuid-Vietnam. Het werd voortgezet boven betrekkelijk kleine gebieden in 1962 en wordt sinds 1963 op grote schaal uitgevoerd boven dichtbevolkte gebieden in de Mekong Delta en vrijwel alle andere provincies. President Johnson verklaarde op een persconferentie op 5 juli 1966, dat "Amerikaanse hulp zo'n 300.000 ha nieuw land heeft geïrrigeerd en de oogsten in Zuid-Vietnam sterk vergroot heeft" (U.S. News and World Report 18 juli 1966). Hij citeerde kennelijk rapporten die dezelfde statistieken geven, maar dan van rijstvelden,

tuinen en kokosbossen die tot woestenij gemaakt zijn:

"Ondanks de recente protesten gaan de Verenigde Staten door met het gebruik van ontbladeringsmiddelen en oogstverwoesters in Vietnam, een tactiek, die tot nu toe ongeveer \$ 10 miljoen aan chemicaliën heeft gekost.

"Een zagsman van het Pentagon erkende vandaag, dat vliegtuigen van de Amerikaanse luchtmacht nog steeds van tijd tot tijd dichte oerwouden en streken waar rijst groeit bespuiten in een poging de Vietcong bescherming en voedsel te onthouden....

"In feite breidde het Pentagon de bespuitingsoperaties onlangs uit tot het westelijk deel van de Zuidvietnamese helft van de 10 kilometer brede gedemilitariseerde zone, die Noord- van Zuid-Vietnam scheidt....

"Meer dan 256.000 ha oerwoud en bouwland zijn sinds januari 1965 bestrooid met wat het Pentagon niet-giftige chemicaliën noemt. De cijfers van de laatste maanden zijn hier niet in begrepen, en een zagsman zei met nadruk dat het cijfer 256.000 cumulatief was. Enige dichtbegroeide gebieden zijn meer dan éénmaal bestrooid.

"Voor ontbladeringsoperaties zijn ongeveer 34 liter chemicaliën nodig per ha, kosten ongeveer 1 dollar per liter." (New York Herald Tribune, 25 oktober 1966.)

Een onopvallend bericht van het persbureau AP uit Washington onthulde, dat het Pentagon van plan is alle begroeiing te vernietigen en daarmee alle leven in Zuid-Vietnam waar Johnson en McNamara geen toestemming voor hebben gegeven:

"De kosten die de Amerikanen besteden om de oerwouden en oogsten van Vietnam, die de communisten verbergen en voeden, te vernietigen, naderen de 100 miljoen dollar.

"In 1966 braakten Amerikaanse vliegtuigen een geschatte 10 miljoen dollar aan ontbladeringsmiddelen en onkruidverdelgers uit over honderden hectaren dichte jungle en door de Vietcong bezette rijstgebieden.

"Het luchtmachtbudget van dit jaar heeft een post van 39,5 miljoen dollar voor ongeveer 20 miljoen liter anti-begroeiingsmiddelen. En in het volgende belastingjaar, dat op 1 juli begint, zal de luchtmacht het Congres om 49,5 miljoen dollar meer vragen om het voorjaarsprogramma uit te breiden.

"De chemische oorlog is gestaag uitgebreid ondanks de waarschuwingen die er van tijd tot tijd zijn geweest, dat het gebruik slechts van onschuldige ontbladeringsmiddelen tot dodelijker middeltjes, gebruikt zowel door de communisten als door de Verenigde Staten, zou kunnen leiden.

"Gisteren verklaarde het ministerie van defensie dat de chemische middelen die gebruikt

STEUN VOOR HET VIETNAM TRIBUNAAL UIT NEDERLAND

Het Vietnam Tribunaal zal voorlopig geen derde zitting houden, zo deelt de Nederlandse Werkgroep Vietnam Tribunaal (p.a. Amstelkade 14", Amsterdam) mee. In de periode vóór een (eventuele) derde zitting zal een Centre International d'Information pour la Dénonciation des Crimes de Guerre (22, rue Etienne Marcel, Paris 2e) zich bezig houden met:

- het verspreiden op grote schaal van de getuigenissen op beide eerste tribunaalzittingen in Stockholm en Riskilde;
- het organiseren van een colloquium in Parijs over recente ontwikkelingen in Vietnam.

Op dit colloquium zal aan de orde komen: de systematische verwoesting van steden, de behandeling van de burgerbevolking en krijgsgevangenen, de vernietiging van culturele centra en de nieuwe juridische aspecten van volkerenmoord en het recht op nationale opstand.

Het besluit om voorlopig geen derde zitting te houden is ingegeven door de grote organisatorische moeilijkheden voor een dergelijke bijeenkomst (men herinnere zich de moeilijkheden met toelating van de bijeenkomst en het verkrijgen van visa bij de twee voorafgaande zittingen) en, vooral, door een groot financieel tekort die de beide zittingen hebben opgeleverd. In verband met het laatste heeft de Nederlandse werkgroep Vietnam Tribunaal besloten een geldinzamelingsactie te houden, die aan het werk van het Tribunaal ten goede zal komen. Het gironummer is pg. 1552751 t.n.v. J.H. Maureau, Amsterdam onder vermelding "Vietnam Tribunaal". Verantwoording van de ontvangen gelden zal volgen.

worden bij de bestrooiingsoperaties, niet schadelijk zijn voor mensen of dieren en ook de grond niet zodanig "steriliseren" dat er nooit meer plantengroei op zal zijn." Zelfs als deze beweringen waar zouden zijn, wat niet het geval is, dan nog is het systematisch vernietigen van de voedselbronnen van een heel volk een van de meest ernstige oorlogsmisdaden en misdaden tegen de mensheid. Dr. Jean Mayer van de Afdeling voor Volksgezondheid van de Universiteit van Harvard wees met nadruk op de gevolgen (Science, 15 april 1966):

"Als voedselkundige, die hongersneden op drie continenten heeft zien plaatsvinden, waarvan één in Azië, en als historicus op het gebied van de volksgezondheid met een bijzondere belangstelling voor hongersnood, kan ik ronduit zeggen dat er nog nooit een hongersnood of voedseltekort is geweest - of ze nu veroorzaakt werden door watergebrek (droogte, vaak gevolgd door stofstormen en verlies van zaden is de meest voorkomende oorzaak), door plantenziekten, door natuurlijke verstoringen op grote schaal, waaronder zowel de boeren als de oogst lijden (zoals overstromingen en aardbevingen), door onderbreking van het werk op het land als gevolg van oorlogen en onrust, of door blokkades of andere oorlogshandelingen, die direct op de voedselvoorziening zijn gericht - waarbij niet als eersten, en op enorme schaal - de kleine kinderen het slachtoffer werden. Het is in feite heel begrijpelijk dat dood door honger het eerst slachtoffers maakt onder de jonge kinderen en oude mensen, terwijl volwassenen en opgroeiende kinderen het gemakkelijkst overleven (zwangere vrouwen krijgen een miskraam, moeders die kinderen borstvoeding geven hebben geen melk meer en de babies sterven). Kinderen onder de vijf, die in vele delen van de wereld - ook in Vietnam - dikwijls aan de rand staan van kwashiorkor (een gebrek aan proteïne-syndroom, waar kinderen vaak last van krijgen als ze niet meer aan de borst zijn maar nog geen "volwassen" voedsel gebruiken en marasmus (een combinatie van calorieën- en proteïne-gebrek), zijn het meest vatbaar. Bovendien is een algemeen gevolg van hongersnood een toestand van sociale ontwrichting (met inbegrip van paniek). Mensen die thuis verhongeren gaan weg als ze kunnen en trekken naar een gebied waar volgens de geruchten voedsel zou zijn. Dit vergroot nog de algemeen heersende paniek. Families worden gescheiden en kinderen raken zoek - en sterven waarschijnlijk.

"Vernietiging van voedsel schijnt de militaire operaties van de vijand niet te hinderen, maar altijd is een groot aantal kinderen er het slachtoffer van. De blokkade in de eerste wereldoorlog had geen gevolgen voor de voedselvoorziening en de gevechtskracht van de Duitse en Oostenrijkse legers, maar - vooral de eerste keer sedert de 19e eeuw - kostte hongersnood, gebrek aan vitamine A en gebrek aan proteïne vele duizenden kinderen in Westeuropa hun gezondheid, hun gezichtsvermogen en zelfs het leven.

"....Wat ik probeer duidelijk te maken is niet dat onschuldige omstanders het slachtoffer zullen worden van dergelijke maatregelen, maar dat alléén omstanders het slachtoffer worden. Ons voornaamste doel - de Vietcong vernietigen - wordt niet bereikt en ons secundaire doel - de burgerbevolking winnen - wordt een honende frase."

Zo langzamerhand weet iedereen wel, dat er een gestadige kwantitatieve escalatie van de oorlog tegen de Vietnamezen is geweest. Maar de kwalitatieve escalatie is bijna ongemerkt geschied, klaarblijkelijk omdat die makkelijker geheim te houden is.

In Saigon werd op 23 januari 1962 "door welingelichte bronnen verzekerd", dat "vliegtuigen en manschappen van de Verenigde Staten niet deel zouden nemen aan pogingen de communistische guerilla's uit te hongeren door chemicaliën uit te werpen boven door rebellen bezette maniok- en rijstvelden" (Homer Bigart, bericht uit Saigon, New York Times, 24 februari 1962). Vervolgens werd op een "Amerikaanse persconferentie" in Saigon duidelijk gemaakt dat "de Amerikanen er de voorkeur aan zouden geven, dat de Vietnamezen zelf meer gebruik maakten van ontbladeringsmiddelen, zowel om de begroeiing te vernietigen op plaatsen waar de communisten hinderlagen zouden kunnen leggen, alsook om communistische voedseloogsten te vernietigen" (bericht uit Saigon, New York Times, 21 maart 1963). Op het ogenblik wordt een open, zij het grotendeels niet in de pers gerapporteerd offensief gevoerd met als doel de volledige verwoesting van alle plantengroei in Zuid-Vietnam. Officieel gaat dit nog steeds onder het mom van een "onschadelijke" onderneming met gebruik van niet-giftige onkruidbestrijdingsmiddelen, maar het staat nu vast dat al jaren gebruik is gemaakt van arsenicum en cyanide-verbindingen, dat vee en pluimvee sterft in de "behandelde" gebieden en dat een groot aantal mensen gedood is of blijvend letsel heeft opgelopen als gevolg van de chemicaliën. Zelfs de gewone plantenbestrijders: 2,4-D (2,4-dichlorophe-

noxyacetic zuur) en 2,4,5-T (2,4,5-trichlorofenoxyacetic zuur) zijn zeer giftig als ze in grote concentraties en grote doses worden gebruikt. In de New York Times van 27 juli 1966 staat een onthullende passage in een bericht uit Saigon van Eric Pace:

"Amerikaanse militaire officials hebben ontkend dat er gifgas gebruikt wordt en noemden de chemische vergiften 'onkruidbestrijders, dezelfde, die je in de tuinbouwwinkel thuis kunt kopen.'

Deskundigen zeiden dat het gif zo krachtig is dat het, als het door de wind meegevoerd wordt, planten kan doden die groeien op 15 mijl afstand vanwaar het wordt uitgestrooid." In februari 1966 begon een nieuwe operatie in Laos:

"Een militaire zegsman zei vanavond 'we gaan de Ho Chi Minh route bruin maken'. 'We doen daar iedere dag ons uiterste best.'

Ongeveer twee weken geleden werden de ontbladeringsvliegtuigen van hun vluchten in de Mekong Delta op nieuwe missies boven Laos gestuurd. Hun nieuwe opdracht is niet aangekondigd.

"De opdracht, die de piloten hebben kan men vergelijken met een poging de hoofdweg tussen New York en Washington door een volkomen kaal landschap te laten lopen.

"Het ontbladeringsmiddel is hetzelfde als op Amerikaanse grasperken gebruikt wordt om onkruid te vernietigen. Alleen: hier wordt het in zijn volle sterkte gebruikt. Het haalt elk blad van de bomen af en vernietigt alle oogsten waarmee het in aanraking komt.

"Tussen de 16 en 20 speciaal uitgeruste C-123 transportvliegtuigen met als bases Tan Son Nhut en Danang hebben een opdracht gekregen voor de operatie in Laos. De bemanningen hebben de codenaam 'Boerenknechten' ('Ranchhands')". (R.W. Apple Jr., bericht uit Saigon, New York Times, 16 februari 1966.)

Een half jaar later was er een nieuw bericht met de kop: "De V.S. breiden de oorlog tegen vijandelijke oogsten uit":

"Ingenomen met de doeltreffendheid van de chemische ontbladering en oogst-vernietigingsvluchten nemen de Verenigde Staten stappen om de capaciteit in beide technieken te verdrievoudigen. Tot nu toe heeft de Operatie "Ranch Hand" dit jaar met gemiddeld zes C-123 bespuitingsvliegtuigen ruim 6.000.000 liter niet-giftige onkruidbestrijdingsmiddelen uitgestrooid over ruim 220.000 ha schuilplaatsen in het oerwoud, paden en bouwland in door de vijand beheerste gebieden van Zuid-Vietnam. Het plan is de "Ranch Hand" luchtvloot in de volgende maanden tot 18 vliegtuigen uit te breiden en te laten opereren als het nieuwe "12th Air Commando Squadron (Defoliation)". (William M. Beecher, bericht uit Saigon in de New York Times van 10-11 september 1966.)

Er zijn talrijke verslagen van het Nationale Bevrijdingsfront over de massale tragedies veroorzaakt door de bestrooiingen met gif vanuit de lucht. Ik hoorde in Hanoi een Zuid-vietnamese dokter een uitvoerige beschrijving geven van een chemische aanval op zijn district en van zijn eigen blijvend letsel (hij was o.a. bijna blind), dat daar het gevolg van was. Wegens plaatsgebrek zal ik me beperken tot één voorbeeld: een brief afgedrukt in een boekje: "Genocide in South Vietnam", in maart 1963, uitgegeven door de "NLF Liberation Editions". Tot 7 maart 1963 waren in drie provincies van de Mekong Delta (Ben Tre, My Tho en Go Cong) 46 dorpen aangevallen, waarbij volgens het boekje meer dan 20.000 mensen door de vergiften waren getroffen. In één district (Giong Trom) werd "bijna de hele oogst en al het vee verwoest." De verliezen die de mensen in deze streek leden bedroegen honderd miljoenen piasters. In de brief van een bewoner van Ben Tri krijgen we een persoonlijk verslag van de aanval:

"....Hun chemische producten komen in vele vormen: een gelige vloeistof, grijs, wit of zwart poeder, kleverige druppels. Mensen die door het vergif waren getroffen hadden pijn bij de ademhaling, hadden zware hoofdpijn en hevige aanvallen van buikpijn en zijn uitgeput door braken en diarree. Velen sterven. Dat komt vooral voor bij vrouwen, kinderen en ouden van dagen. In de meeste gevallen veroorzaakt huidontsteking verschrikkelijke pijn bij de slachtoffers.

"Stelt U zich een echte slachting voor in een kippenfokkerij!.

In het dorp Nhon Thanh zag de boer Anh Cam, die bij vergissing zijn 10 eenden had gevoerd uit een emmertje dat in aanraking was geweest met gif, ze alle 10 ter plaatse doodvallen. Varkens en zelfs buffels vielen flauw als gevolg van giftige producten. Het zijn echter de oogsten die de droevigste aanblik bieden na een aanval van de misdadige vliegtuigen. Met de dood in onze schoenen hebben wij de systematische verwoesting van de vruchten van ons werk gadeslagen. Nee, het is onverdragelijk om te zien hoe de rijst-

aren, klaar om geogst te worden, opgezwollen zijn en tot grijs poeder vervallen als je ze aanraakt. En die bladeren van de bananenbomen, die nu wel zeven lijken." Degenen die geïnteresseerd zijn in meer gedetailleerde informatie kan ik de studie van Carel Brightman over de chemische oorlogvoering in Vietnam aanbevelen in het nummer van Viet Report van juni/juli 1966 (adres: 133 West 72nd Street, New York, N.Y. 10023).

"Terrorisme"

Vanaf het moment dat de Verenigde Staten de plaats hebben ingenomen van het onderdrukken- de Franse regiem in Zuid-Vietnam heeft er een goedopgezette propagandacampagne plaats gevonden om de publieke opinie in de Verenigde Staten en West-Europa te indoctrineren door te stellen dat de Amerikaanse inmenging in Vietnam vrijheid en beschaving betekent terwijl de "Vietcong" zijn greep op de bevolking slechts kan handhaven door middel van intimidatie en geweld. Sinds de feiten over systematische Amerikaanse schendingen van internationaal recht en elementaire menselijkheid het "vrijheid en beschavings"deel van deze legende vernietigd hebben, zijn de voorstanders van de Amerikaanse Regeringspolitiek er de nadruk op gaan leggen dat de ene zijde niet erger is dan de andere en dat de Amerikaanse wreedheden worden gerechtvaardigd door "Viet Cong wreedheden".

Ook al laat men de logica en de menselijkheid hiervan gaarne aan de voorstanders van deze redenatie over dan moet men zich toch afvragen hoe het staat met de feiten waarop zij heet te zijn gebaseerd. Na de oorlog van 1946-54 werden er duizenden krijgsgevangenen door de Vietnamezen vrijgelaten. Zij waren er getuigen van dat martelingen nooit op hen waren toegepast en dat de behandeling die zij hadden ondergaan zo menselijk als binnen de omstandigheden waaronder de Vietnamezen zelf te leven hadden mogelijk geweest was. "Volgens verslagen van Franse krijgsgevangenen nam de Vietminh zelden zijn toevlucht tot geweld" schreef George K. Tanham in *Communist Revolutionary Warfare: The Vietminh in Indochina* (Praeger, New York, 1961, p. 81).

"Er zijn slechts weinig berichten over VC-martelingen van Amerikaanse gevangenen" schrijft Malcolm W. Browne over de huidige oorlog in het blad *True* van juli 1966.

". . . de Vietcong is er in geslaagd op bijna al zijn gevangenen een gunstige indruk te maken - een indruk die Amerikaanse ambtenaren met zorg vervult". En de *New York Times* (17 juli 1966) schrijft:

"Voorzover de Amerikaanse ambtenaren in Saigon bekend heeft er tot nu toe geen systematisch slechte behandeling van Amerikanen die in Noord-Vietnam gevangen gehouden worden plaats gevonden. Het was mede de bedoeling om er zeker van te zijn dat dit zo zou blijven die het Amerikaanse opperbevel er toe gebracht heeft een verandering in de politiek met betrekking tot de Vietcong en Noordvietnamese gevangenen door de voeren. Deze gevangenen zullen niet langer op het slagveld worden overgedragen aan het Zuidvietnamese leger - dat de meeste Viet Cong gevangenen als verraders beschouwt en hen in burgergevangnissen opsluit - maar zullen in Amerikaanse handen blijven zolang ze nog niet overgebracht zijn naar nieuwe Zuidvietnamese krijgsgevangenenkampen, met garanties voor hun veiligheid."

Deze schone voornemens waren voor publiek gebruik bestemd en zijn niet in praktijk omgezet, behalve, misschien, in uitzonderingsgevallen.

Men kan het Nationaal Bevrijdingsfront en de Demokratische Republiek Vietnam natuurlijk niet op basis van individuele schendingen van het oorlogsrecht veroordelen. Hun duidelijk uitgesproken politiek is die van een menselijke behandeling van krijgsgevangenen en er is geen bewijslast om de verdenking dat deze politiek niet in de praktijk zou zijn gebracht, mee te staven.

Wat is er dan bekend over de "opzettelijke afslachting van de burgerbevolking van Zuid-Vietnam door de communisten", die, volgens *US News and World Report* (16 jan. 1967) - waaraan we dit citaat ontleen - "opzettelijk en niet toevallig" is:

"Een storm van anti-amerikaanse emoties, teweeggebracht door mensen die tegen de Amerikaanse bombardementen van Noord-Vietnam zijn, hebben de halve wereld in beroering gebracht. . . .

"Het aantal doden onder de burgerbevolking bij deze bombardementen bedraagt, zo is nu bekend geworden, enige honderden Noordvietnamezen, niet met opzet gedood, maar per